

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Ved en døende Sommerfugl

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Ved en døende Sommerfugl", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 427. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid118897/facsimile.pdf> (tilgået 18. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede digte

Ved en døende Sommerfugl

- 1 Skønne Blomst af Ormeknop!
Lethenflyvende og spæde
Lilje, som med Sølvkrøp
Og i barnlig yndig Glæde
Vuggedes paa Vippens Top!
- 2 Ormens Siel! Du Liv af Død!
Billede paa Evigheden!
Du, som her paa Dødens Skiod
Alt opvaagnet i et Eden
Og mig freddigt haabe bød!
- 3 Sødtfrivne Blomst! O siig
Hvi du dig i Støvet slæber?
Spurven ak! har saaret dig,
Og din knuste Vinge stræber
Nu onsonst at hæve sig.
- 4 Ikke du det Suk forstaaer
Som fra mine Læber lyder,
Og min Graad i dine Saar
Ei som Lægebalsom flyder:
Spæde, du igjen forgaaer!
- 5 Alt for snart du visne maae,
Glade Søn af Morgenrøden!
Før dig Middagsolen saae,
I en Sparveskabning Døden
Traf dig paa det gyldne Straae.
- 6 Haabets signede Herold!
Hades venter glad sit Bytte:
Alt du skuffet Dødens Vold,
Og i Platons skønne Mythe
Spaaer et saligt Fredensold.

7   Gaae da ubeklaget ned!
      Lesbias Begrædte finder
      Du ved Lethes Rosenbred,
      Der, hvor evig Fred forbinder
      Hver en jordisk Fiendtlighed!

8   Til da til Elysien!
      Iil med skionførnyet Vinge
      Til den ædle Plato hen,
      Blid en Hilsen ham at bringe
      Fra hans haabefulde Ven!

Aftenhøjtid

- 1   Solen daler, Natten aander Taage
      Ud fra Østen over Vang og Vig;
      Alting hviler, selv fredløse Maage
      Dybt i Strandens Rifter skjoeler sig.
- 2   Neppe Luftens matte Pulslag bæver
      I din lette Krone, stille Bøge;
      Rank, som Pillen, Engens Damp sig hæver
      Og den er Naturens Offerrøg.
- 3   O hvor festlig, o hvor hellig – stille
      Hviler alt paa Jord, i Luft og Hav!
      Se'n Gestalterne sig ikke skille,
      Blandede i Natten, Altings Grav.
- 4   Phantasien sagte Haabets Røge,
      Dødens Afgrund lukker op, og brat
      Ufødt Fremtid ned fra Himlen stiger,
      Jordet Fortid op af Glemsels Nat.